

nea est à terrâ germinatio, & si nulla cura adhibetur, iis tamen celerior germinatio? Xanthus, licet ad Philosophum quæstio pertinebat, quàm nihil aliud sciret dicere, & hoc etiam ut cætera omnia à Divina Providentia gubernant, inquit. Ad hæc verba Æsopus risit; Ad quem Philosophus, Ridesne? An derides? Et Æsopus, Derideo, inquit, sed non te, sed qui te docuit. Quæ enim à Divina Providentia, fiunt, à sapientibus viris solutionem sortiuntur; Si mihi permittas, ego hoc solvam Problema: Xanthus ergo conversus Olitori dixit; Dedecus mihi foret, qui in tantis Auditoriis disputaverim, nunc apud hortulanos solvere Problema: Si autem Puerò huic meo, qui rerum multarum consecutiones callet, sophisma tuum proposueris, solutionem habebis quæsti. Et statim Hortulanus; Hiccinè tam turpis literas novit? O Infelicitatem nusquam credendam! Sed narra, O amice, si quæsti sensum nosti? Et Æsopus, Mulier, inquit, quàm ad secundas nuptias ierit, liberis ex priore viro susceptis, si virum quoque invenerit filios ex priore Uxore genuisse, quos ipsa filios eduxit, horum mater est, quos autem invenit penes virum, horum est Noverca. Multam igitur in utriusque ostendit differentiam: Nam quos ex se genuit, amanter & accurate nutrire perseverat, alios vero partus cedit, & invidia utens illorum cibum diminuit, suisque filiis addit; Illos enim, quasi Natura proprios, amat, odio autem habet qui Viri sunt, quasi alienos. Eodem modo & terra eorum quæ ipsa ex se genuit mater est, quæ autem tu plantas, eorum est Noverca; cujus rei gratia, quæ sua sunt, ut legitima, nutrit ac fovet, à te autem plantatis, ut spuriis, non tantum alimenti tribuit. Hoc responso delectatus Hortulanus, Crede mihi, inquit, magna me sollicitudine & meditatione levasti; Abeas igitur, & gratis capias tecum tua olera, & quoties tibi illis opus est, tanquam in proprium Hortum vadens accipe.

Paucis diebus præterlapsis, Xantho iterùm in Balneum profecto, quibusdam amicis ibi inventis, Æsopum mittit, ut lentem in ollam ejectam coqueret; Ille, ut iussus erat, unum lentis granum in ollam jecit, quo cocto Xanthus unà cum amicis ad prandium venit, præfatus tamen quod tenuè admodùm esset futurum prandium, utpote ex lente solummodo, quodque non oporteret varietate ferculorum amicos judicare, sed probare voluntatem: Amicis annuentibus, & in domum ingressis; Xanthus inquit, Da nobis a Balneo bibere, Æsope: Illo vero ex defluxu Balnei accipiente, & tradente; Xanthus factore repletus, Hem, quid hoc, inquit, Æsope? Et ille, à Balneo ut iussisti. Xantho autem præsentia amicorum iram comesciente, & pelvim sibi opponi jubente; Æsopus pelvi apposita stabat, & Xanthus, Ubinam est Aqua? Tum ille; Quæ iussisti facere effeci; Tu non dixisti injice aquam in pelvim, & lava pedes meos, & pone soleas & quæcunque deinceps? Quo audito, Xanthus amicis ait, Non servum emi sed Magistrum: Discumbentibus itaque ipsis, & Xantho Æsopum rogante, An cocta sit lens? cochleari acceptum lentis granum tradidit; Xanthus accipiens, & ratus gratiâ faciendi periculum coctionis, lentem accepisse, digitis conterens, ait, Bene cocta est, Affer: Illo quam solum vacuante in scutellas, & apponente, Xanthus rogat, Ubi est lens? Et Æsopus, accepisti ipsam. Itane verò, inquit Xanthus an unum saltem granum coxisti? Tum Æsopus, Maxime, lentem etiam in singulari numero dixisti, non lentes in plurali, quod plures significat. Xanthus ergo prorsus consilii inops, Viri socii, ait, Vilis hic Homuncio prorsus ad Insaniam me rediget: Conversus deindè ad Æsopum, dixit, Sed improbe, & omnium petulantissimè, ne videar amicis injuriosus, abiens eme quatuor porcinos pedes, & perceleriter coctos appone.

Dum pedes coquerentur, Xanthus causam quærens ut Æsopum flagris cædat, quàm Æsopus fuit in re aliqua aucupatus, unum ex pedibus, ex olla clanculum auferens, occuluit; Paulo post Æsopus veniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes vidit, cognovit statim sibi aliquas insidias esse factas, & in stabulum ecurrit, & saginati Porci unum ex pedibus cultro amputans, & pilis nudans